

В. „Нова Струя“

Излиза всѣка

Сѣбота.

Годишенъ абонаментъ 4 л.,

полугодишенъ 2 лева,

Единъ брой 10 ст.

НОВА СТРУЯ

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И ПРАВО

Всичко, що се отнася до вѣстника, се изпраща до
в. „Нова Струя“ въ Плѣвенъ.

Редакция на

Стефанка Николова

(учителка)

и

Димитър Дв. Бояджиевъ

(учителъ)

СГОДЕННИ

гр. Ловечъ, 6 Януари 1902 г.

Прѣдъ изборитѣ.

Отъ денъ за денъ се очакватъ новитѣ избори. Българския народъ отново пакъ ще бжде поставенъ прѣдъ въпросътъ: кого да избере за свой прѣдставителъ, на коя партия ще трѣбва да даде своето довѣрие и повѣри своитѣ интереси и сѣдба.

Партиитѣ сѣ много и тѣ всички ще взематъ най-отчаяно участие въ прѣдстоящитѣ избори и отново пакъ ще бждатъ пустнати всички позволени и непозволени сръдства за спечелване толкова любимото народно довѣрие.

Агитационния периодъ въ една страна е най-добрия наблюдателенъ моментъ за психологията на народа и трезвеността на неговитѣ партии: въ него се изучаватъ нуждитѣ, умствения уровень и политическата зрѣлост на народа, а отъ друга страна, въ агитационното състезание на различнитѣ партии се показва тѣхната жизненостъ и способностъ за схващане народнитѣ нужди и стремления.

Това е тѣй хубаво и е присъще на всѣка една конституциона страна, но колко е изопачено и противоположно на българска почва!

Сега агитаторитѣ на всичкитѣ властующи партии, на Народняци, Радослависти и Стамбулисти, на Демократи и Прогресиисти ще се впуснатъ на дълго и широко между широката избирателна масса, ще свалятъ мѣсеца и звѣздитѣ, ще обещаваатъ златни гори и райски долини, ще казватъ навредъ: изберете насъ и ний ще изпълнемъ всичкитѣ ваши желания, ний ще направимъ България на райска градина, но само насъ изберете! Тѣ, всичкитѣ отново ще се яватъ прѣдъ българския избирателъ въ ментията на честността и добродѣтели и ще заронатъ коркодилски слъзи само и само да омилюватъ жестокото народно сърдце. А по-нататкъ ще чуе агитатора на Земледѣлческия Народенъ Сюзъ да вика: братя земледѣлци, изберете хора отъ насъ, а тои самъ е бивши закаленъ Стамбулистъ, Народнякъ или Радославистъ и е облекалъ мантията на «братя земледѣлци» само за да може по-лесно да прокара своитѣ лични интереси. За него всички сѣ земледѣлци: и селския лихваренъ, и тлъстия селски кръчмаръ и богаташъ, и тозъ който има 300—500 декара земя и най-последния селски работникъ, който има нѣколко декара земя и едвамъ може да прѣхрани себе си и своето семейство. За него е важно едно: да може да вземе тѣхното довѣрие, та подирѣ каквото ще, нека се случва.

Това е политическото разнопѣтие на нашитѣ партии, включай и земледѣлческата, които иматъ за своя единствена цѣль властта и то не за обществено благо, а само за своитѣ лични и партийни нужди.

Тѣзи сѣ сѣщитѣ партии, които въ продължение на 24 години една слѣдъ друга сѣ поемали властта, които въ продължение на толкова врѣме постоянно въ оппозиция сѣ лѣгали народа, давали сѣ му хиляди обѣщания и щомъ поематъ властта, забравятъ всичко, ставатъ послушни слуги на княза, увеличаватъ данацитѣ, крадатъ налѣво и дѣсно народнитѣ

пари, а на самия народъ пращатъ и дневно бирникъ, полиция и войска. И това всичко за отплата за народното довѣрие и за радостъ за милия народъ.

И тѣй, разнитѣ слоеве на българския народъ отново има да се срѣщнатъ сѣ тѣзи партии. Естествено е, че тѣзи партии, взети вкупомъ, не могатъ да удовлетвори интереситѣ на всички тѣзи обществени слоеве. Защото тѣзи партии иматъ едно общо по-тежду си: тѣ защитаватъ интереситѣ на имотнитѣ, на богатшитѣ, банкеритѣ и фабрикантитѣ и чрѣзъ властъ, тѣ гледатъ едно само, да нарупватъ богатство по-законенъ или незаконенъ начинъ, безъ да се грижатъ за тѣзи, които нѣматъ нищо, друго освѣтъ своя трудъ и които употребяватъ този трудъ за увеличаване общественото богатство. Но като се притури и тази резервна армия на тѣзи партии, които чакатъ чиновнически, кметски и пр. обществени и държавни длѣжности, ще може човекъ да нагледно и истински да си прѣстави физиономията на всичкитѣ горни партии, които носятъ общото название буржуазни партии. Тѣ сѣ партии, които безъ грабежъ не могатъ да живеятъ и тѣ правятъ всеразлични съюзи по-между си или съ царската властъ или пъкъ съ народа, но всичко у тѣхъ се върти около тѣхния личенъ буржуазенъ интересъ.

Тѣ навредъ, било въ Народното Собрание, било въ Кметството или Постояната Комисия, прѣдставляватъ интереситѣ на лихваритѣ, банкеритѣ, фабрикантитѣ, на всички тѣзи, които по единъ или по другъ начинъ експлоатиратъ чуждия трудъ.

Единъ пътъ тѣй поставенъ въпросътъ пита се: могатъ ли тѣзи обществени слоеве, чиито трудъ се експлоатира по-всеразлични начина и съ различни сръдства да даждъ гласъ си за една отъ горнитѣ партии? Може ли този, който се счита експлоатиранъ и недоволенъ отъ днешния общественъ строй да гласува за хората на горнитѣ партии?

Интереситѣ на бѣдния земледѣлецъ могатъ ли да бждатъ сѣщи съ тѣзи на безбожния лихваръ и тлъстия търговецъ, а тѣзи на работника могатъ ли да бждатъ сходни съ тѣзъ на фабрикантина и господаря?

Ето, защо всичко това, което се счита онеправдано отъ днешния общественъ строй, което иска да мисли, живѣе и чувствува свободно, трѣбва да се отрѣгне отъ тѣзи буржуазни партии, да насочи своята дѣятелностъ, въ това направление, въ сръдата на работния народъ, да му разясни и покаже, че всичкитѣ други партии защитаватъ интереситѣ на имотнитѣ и богатитѣ, че има само една партия, която защитаватъ интереситѣ на бѣднитѣ и която се бори за създаване на такива обществени условия, въ които трудътъ на всѣки единъ ще бжде усигуренъ и запазенъ отъ всѣкакво посегателство.—Тя е партията на всичко унижено и оскърбено отъ днешнитѣ обществени наредби, Българската Работническа Социалъ-Демократическа Партия. Какво иска тя, допшти ще видимъ.

Юр. Юрдановъ.

Моментъ е важенъ.

Живота на човѣчеството тече като една буйна рѣка, която прибира въ своето широко корито водитѣ на всички малки потоци и ручей, които се вливатъ въ нея. Обаче тази рѣка, като всѣка рѣка, колкото ще буйно и стремително да се движи, не може да отива по една права линия къмъ морето. Тя срѣща отпирѣ си купъ малки или по-големи прѣчки—планини, гори, долища, баири и пр.—които отбиватъ на една или на друга страна нейното течение. Тѣй че рѣката прави всевъзможни малки или големи извивки и поврати назадъ и отново съ още по-голема бързина се спуска пакъ напредъ при прѣвъ удобенъ

случай, при първо макаръ и най-малко благоприятно обстоятелство. Както е съ голѣмитѣ рѣки сѣщо е и съ малкитѣ рѣчици и водички. Думата ми е, че сега общия човѣшки животъ, течението на голѣмата житейска рѣка се намира въ единъ грамаденъ, хубавичко заплетенъ завой.... Отъ всѣкъдѣ се чуватъ вопли, че свѣта злѣ отива, че живота неправилно тече, че работящитѣ слоеве сѣ натиснати и безправни, че парата днесъ господарува, а милиони човѣшки сѣщества честно робуватъ, че сръдството — парата—е станала цѣль въ живота, а цѣльта—човѣшкото щастие и добруване, човѣшката справедливостъ, братство и любовъ... се загубили!

Именно въ този завой на общечовѣшкия животъ се влива една потънала въ плѣсень, омърсена отъ нечисти рѣждѣ, забатачена рѣчица—житейско течение на единъ балкански народецъ, — криволиста барица, носяща мръснитѣ останки, мѣтния бъркочъ на безсвѣстни български синове!...

Да, отъ своя страна българския животъ тече днесъ въ единъ задрѣстенъ кривулъ, до който сѣ го докарали досегашнитѣ вече—мѣдри български управници!

Сегашния моментъ отъ народния ни животъ е важенъ. Всичко е тръгнало на развала. Работния земедѣлчески и занаятчийски народъ бързо се е опѣтилъ къмъ просѣшката тояга, търговията не върви отъ чиновничеството и всѣки се е овилъ като охлювъ въ своята чорупка, не смѣе гласъ да издаде, глава да повдигне, за да запази топлото си мѣстенце, духовенството търгува като послѣденъ безерганъ съ «святата вѣра», нисшето и висше офицерско войнство вече не познава своитѣ братя и бащи, срами се отъ голитѣ гърди на своя одърпанъ родителъ, не—нѣщо повече, то прѣзира работния народъ, забравило е името му и го зове «податна сила на държавата»... народни избраници,—законовѣдци, министри и пр.—слѣпешката тропатъ, като спѣнати коне, се на едно мѣсто и нищо свѣстно за народа не могатъ да измудрятъ... Не, тѣ грижливо работятъ; коватъ вериги за нови телгила... А за «любимия» нѣма дума да казвамъ, всѣки знае съ каква бащинска грижа той пасе народното стадо!....

Надъ туй отъ горѣ, едно общо народно отчаяване, изгубване вѣра въ всѣкиго и всичко!... А нищо нѣма по-лошо отъ подобенъ моментъ—царството на реакцията стои салъ една крачка до насъ... И тогава?...

Не, нищо не е трайно въ вѣки вѣковъ! Рѣката прави завой повръща се надирѣ, но все таки има едно общо направление...—къмъ морето. И никой не би могаль да я върне въ обратно течение т. е. да извиратъ изъ морето и тече къмъ планината. Народното тегло ще роди смели синове, които сдружено и въ юнашка борба ще дадатъ отпоръ на реакционитѣ замисли и ще счупатъ рогата на развилнялия се бюрократизмъ и грозенъ стремежъ на усиливающия се сега милитаризмъ!...

А още повече трѣбва да ни радва обстоятелството, че дори още сега, прѣзъ този важенъ моментъ, не липсватъ у насъ чисто народни синове, напоени съ идеалитѣ на свободата и правдата, отхранили въ черната ория на потѣпканитѣ народни интереси, кѣпани съ слъзитѣ на оголелия работникъ—родителъ, люлени и възпитани съ пѣснитѣ на майчинитѣ злѣчни проклѣти, отправени къмъ грабителскитѣ инстинкти на орджията на сегашната държава....

Надѣждно народа бѣ отпразилъ погледитѣ си къмъ демократи и прогресиисти, които въ кратко врѣме забравиха програми и народъ и засукаха въ задрѣстени държавни кюрсокаци... Работния народъ сѣ отъ тѣхъ очитѣ си и ги прокле. Той сега незнае кѣдѣ може да спре погледа си... Та моментъ сѣ туй се явява още по-важенъ...

Тогава?... Тогава не остава нищо друго освѣтъ истенскитѣ народни чада отъ всички професи—интелигентнитѣ народни синове, носящи идеалитѣ и слѣзитѣ на работния народъ, сами да навлезатъ всрѣдъ народа, да го утѣшатъ съ благитѣ си думи и надѣждни свѣти, да освѣтятъ пътя,—процеса на общечовѣшкото политико-економическо развитие, да окуражатъ обезкураженитѣ и като просвѣтятъ народната душа, като покажатъ народу гдѣ е изхода на туй лоша положение, съ чиста и облекчена свѣсть да кажатъ въ себе си: оцѣнихме момента, изгълнихме дълга си, прочее слѣдъ плѣсенясалитѣ мѣтни води на народната рѣка, идатъ свѣжи, изворни струи, които съ своята животворна сила ще избистрятъ и управятъ общото течение на народния социаленъ животъ!..

Кирсановъ.

Основитѣ на примирителната политика.

Въ миналия брой на «Нова Струя» ний изгълнахме обстоятелството, че днесъ въ Учи

телския Съюз не може да има строго опрѣдѣлена тактика спрямо училищнитѣ власти. Ний говорихме това, като имаме прѣдъ видъ състава на организацията, взаимнитѣ отношения на частитѣ ѝ, съ една рѣчь като имаме прѣдъ видъ нейния животъ. Като възражение на нашата мисль намъ ще ни противопоставятъ, може би, редъ конгресни резолюции, съ декларациитѣ за примирителната политика на съюза; обаче възраженията отъ този родъ за насъ нѣматъ реално значение. Тия декларации доказватъ само едно нѣщо именно, че у съюзнитѣ членове съществува желание да има въ съюза една строго опрѣдѣлена тактика, обаче това желание още не е доказателство за съществуване на подобна тактика въ *дѣйствителния, цѣлкупния животъ* на организацията.

Строго примирителната политика днесъ се води отъ управителния комитетъ на съюза. И за оправдание на тая политика спрямо властитѣ ний мислимъ, че не е било необходимо да се смѣсватъ въпроситѣ, както е направилъ в. «Съзнание», а открито трѣбоваше да се защитава поведението на управ. комитетъ. Впрочемъ, ако въпроса бѣше поставенъ само относительно управ. комитетъ, ний мислимъ, че в. «Съзнание» едвали щѣше да измисли по-други аргументи за въ полза на примирителното поведение отъ тия, съ които той защитава не-сѣществуващата днесъ тактика въ съюза. Може би въ тоя случай управ. комитетъ само съ още по-голяма сила щѣше да подчеркне тѣзи аргументи и би ги усилилъ съ редъ примѣри отъ постигнати успѣхи за нѣколко частни случаи.

«Покорна глава сабя я не сече» — ето ви истинската характеристика на тая защита отъ страна на съюзния органъ. » Нека бждемъ мирни » и насъ нѣма да ни гонятъ; « нека заявимъ исканията си » и властитѣ ще бждатъ готови въ по-вечето случаи да отстъпватъ. Ако ний, пострадали, натикаме публично въ очитѣ на властѣта «купъ остроти и осжждания», то властѣта и да признае, че е била крива, тя нѣма да отстъпи по силата на *«единъ психологически законъ»*. Ако ли пъкъ ний, пострадали, излеземъ напр. чрѣзъ управ. комитетъ, да освѣтимъ властѣта върху нѣкои обстоятелства, които тя не е взела прѣдъ видъ по-рано и ако помолимъ да изправи грѣшката си, то по силата на едно «психологическо условие», властѣта рѣдко пжти ще откаже да изправи грѣшката си, а ще я поправи, ако не напълно то поне отчасти. Въ това се заключаватъ единствениятѣ доводи за въ полза на примирителната политика. «Психологическото условие» — ето ти цѣлата философия на тая политика. Нали всичко това е много добръ обосновано? Защо ви трѣба да се вгледвате въ условията на българския животъ и да дирите тамъ основания за вашата тактика къмъ властѣта, зашто ви сж познанията върху теориитѣ за общественитѣ борби, за произхождението на властитѣ, за произхождението на недоволството у подчиненитѣ, зашто ви сж всички тия главолонни работи, когато «психологическото условие» обяснява всичко? Ето ви че единъ министъръ, възползуванъ отъ услугитѣ на една разюздана властъ, иска да унищожи цѣло едно движение на недоволни елементи. Защо ще го осжждате, зашто ще изсипвате купъ остроти срѣщу него, когато вий можете да се възползвате отъ «психологическото условие» — да го помолите и да свършитѣ разправията си побѣдоносно или поне отчасти въ ваша полза. Ето ви другъ министъръ който отъ желание да запази властѣта въ ржцѣтѣ на своята партия за по-дълго врѣме, отправя кръстоносенъ походъ срѣщу цѣлия народъ, комуто праца войска и полиция за усмирители; зашто вий, като попаднали въ потокътъ на газенитѣ, осжждате тоя министъръ и хвърляте срѣщу му купъ «остроти», когато, възползувани отъ «психологическото условие», трѣба само да го помолите да ви прости или поне да *сзнае грѣшката си* и вашата кожа ще бжде пощадена отъ поголовното прѣслѣждане. Ето ви трети министъръ, който просто ви декларира, че служащитѣ по просвѣщението не трѣба да иматъ своя воля, че не имъ се разрѣшава да се ползватъ отъ правата, които сж признати и за най-простия българинъ. За да прѣдотвратите възможнитѣ прѣслѣждания при подобно прѣдизвикателство,

вий не трѣба да отправяте «остроти» и «осжждания», а трѣба въ силата на «психологическото условие» да прѣдставите на респективната властъ вашитѣ доводи срѣщу нейнитѣ мѣрки и да си лѣгнете слѣдъ туй спокойно съ пълната вѣра, че властѣта ще измѣни «поне отчасти своето разпореждане, щомъ ѝ сж прѣдставени достатѣчни доказателства, че тя е збъркала». Мирувай и не бой се!

Ето ви срѣдство, което прави безполезни всички борби, всички критики, всички осжждания! Ето ви срѣдство, което е економическо, зашто спестява енергията и спечелва побѣди безъ голѣми разноси. Тури въ устата си думигъ «Боже, прости ме, грѣшенъ съмъ ази», заключи съ тѣжъкъ куфаръ сърдцето, което кипи отъ негодувание и умраза, прѣтжни острината на една високо критическа мисль, отправи се къмъ източника на мъдростѣта — министерството на народното просвѣщение, и вѣрвай, че спасението ще настане, «ако не напълно, то поне отчасти» — психологическитѣ закони доказватъ това. За жалостъ в. «Съзнание» не ще може да претендира на първенство въ откритието на това всемогущо и економическо срѣдство, тъй като българския робъ подъ турцитѣ отдавна е познавалъ системата, изразена въ думитѣ «покорна глава сабя я не сече». В. «Съзнание» само ще може да претендира, че въ историята на свърѣменитѣ български професионални организации, той прѣвъ изважда изъ музея на старитѣ оржжия това срѣдство, като всемогуща сила за каузата на учителския съюзъ; в. «Съзнание» ще може да претендира още, че той прѣвъ извършва една декларация, за която едва ли сж могли да помечтаятъ нѣкога прѣдставителитѣ на училищната властъ за учителския съюзъ.

Но най-любопитното тукъ е това, дѣто в. «Съзнание» съ помощѣта на туй всесилно срѣдство ви обяснява фактътъ, че съюза нарасналъ, че билъ признатъ, че били създадени законоположения, съ които се подобрявало до извѣсна степенъ положението на учителитѣ, че биле отмѣнени *«нѣкои стѣснителни мѣрки»*. В. «Съзнание» ви разправя всички тия работи съ юношеска вѣра, безъ да се допита въ *каково отношение аджеба е нарасналъ съюза*, какви законоположения сж провъзгласни и още какъ сж отмѣнени нѣкои стѣснителни мѣрки, не сж ли създадени други по смарлама отъ първитѣ? Тѣзи работи трѣбаше по-напрѣдъ да ни се разкажатъ, че тогава може съ право да се говори за помирителната тактика. Авторо на разгледваната статия може би е правилъ съ тѣзи обяснения намекъ на това, че учителитѣ днесъ не се прѣслѣдватъ тъй както по напрѣдъ? Ако е така, то работата става ясна. Ако учителитѣ не ги прѣслѣдватъ днесъ за тѣхнитѣ политически убѣждения както правеха по-напрѣдъ и ако този резултатъ се дължи на помирителната тактика, то интересно е да се знае, зашто и работницитѣ отъ другитѣ професии не ги прѣслѣдватъ за тѣхнитѣ убѣждения тъй, както се практикуваше по-напрѣдъ? Зашто изобщо днесъ всички граждани чувствуватъ единъ по-сносенъ режимъ, безъ насилие върху свободата на личностѣта, безъ участци и побоища и изкуствени сждилища? Дали този напрѣдъкъ въ отношенията на властѣта къмъ работницитѣ отъ другитѣ професии и къмъ останалитѣ граждани не е резултатъ отъ нѣкаква примирителна тактика къмъ властитѣ? Или това чувствително подобрѣние е естествено слѣдствие отъ една колосална борба, която народа се научи да води срѣщу всѣка потиснителна властъ, прѣдставлявана безразлично отъ коя и да е личностъ? Ний мислимъ, че на този послѣденъ въпросъ и в. «Съзнание» ще отговори положително.

Но ако изобщо придобивкитѣ на извѣсно право не се постигатъ за другитѣ граждани съ политиката на прѣмирието, а съ борбата срѣщу насилията, то не е ли явно, че и спечеленитѣ права на учителя сж станали наше достояние по всѣкакъвъ начинъ, но не и вслѣдствие нѣкаква тактика на прѣмирията? Та изобщо покажете ни по-чувствителни примѣри и то примѣри отъ живота на подчинени хора, гдѣто да се вижда, че сж постигнати голѣми подобрѣния отъ мирнитѣ сношения, отъ размѣняване на любезности, отъ отхвърляне так-

тиката на непримиримата борба, и ний за минутка ще се примиримъ съ вашитѣ «психологическитѣ условия».

Ще се възвърнемъ.

Земледѣлчески Съюзъ като партия.

Въ настоящата статия ний искаме да обърнемъ вниманието само на нѣкои и други особености на Земледѣлческия Съюзъ.

Първомъ, искаме да попитаме неговитѣ ръководители какъ тѣ ще можатъ да съгласатъ интереса на бѣдния земледѣлецъ, който има нѣколко декара земя и едвамъ изкарва своята прѣхрана отъ тѣхъ, съ интересътъ на този селски лихваръ, който е опропастилъ нѣколко семейства, притежава грамадно количество работна земя, дава я другиму да я обработва или пъкъ наема работници за тази цѣль и по този начинъ неговия доходъ бива двоенъ? Отъ една страна той чрѣзъ лихвитѣ съсипва и граби трудътъ на дребния земледѣлецъ и отъ друга — като употребява този послѣдния въ обработването на своята земя, пакъ се ползува отъ неговия трудъ.

Тъй щото, единъ такъкъ бѣденъ земледѣлецъ може ли да вижда и чувствува своитѣ интереси еднакви съ интереситѣ на този, който го е обвързалъ съ лихви и всячески се ползува отъ неговия трудъ?

Съ една дума, бѣдния и богатия можатъ ли да бждатъ заедно и да бждатъ въ редовѣтѣ на единъ и сжщъ съюзъ или партия? Та за Бога, вълкътъ и агнето можатъ ли да бждатъ заедно въ една работа?

Не, това никой пжтъ не може да бжде. И тѣзи ръководители, които сега се явяватъ като ръководители на обърнатия съюзъ въ Партия, не искатъ да държатъ смѣтка за всичко това. За тѣхъ нѣма никаква разлика между земледѣлецъ и землевладѣлецъ, за тѣхъ всички сж равни, понеже всички сж отъ единъ занаятъ. Да видимъ дѣйствително тъй ли е, дали нѣма разлика между различнитѣ земледѣлчески слоеве?

Прѣди всичко, какво нѣщо или кой е земледѣлецъ? То, не е само този, който обработва земята, а е този, който самъ съ своето семейство обработва своята земя и не експлоатира чуждия трудъ подъ видъ на работа или лихви. А щомъ единъ човѣкъ има повече земя отколкото му е потребна за неговата прѣхрана или повече отколкото може той да обработва, то единъ такъвъ човѣкъ не е вече земледѣлецъ, а е стѣпилъ на почвата и минава въ категорията на землевладѣлцитѣ.

Но не е само тази разликата, която може да направимъ между селската масса: има още всеразлични тѣсти кръчмари, селски лихвари и всеразлични думбазя чиито интересъ не може да бжде единъ и сжщъ съ този на бѣдния земледѣлецъ. И цѣлата тази разнородност отъ хора се приема отъ Земледѣлческия Съюзъ за едни и сжщи, съ еднакви интереси и еднакви економически и политически стремления.

Интересътъ на лихваря е такъвъ, че колкото се може повече да взема лихва и да противостои на такива закони, които ограничаватъ тази лихва, когато пъкъ интересътъ на бѣдния земледѣлецъ е да намали тази лихва до най-малка, ако не и свършено да я унищожи. А интересътъ на землевладѣлцѣтъ е да може да уголими своята земя и да направи дребнитѣ земледѣлци свои работници, когато пъкъ интересътъ на този послѣдния е, не да увеличи своето работно пространство земя, а по какъвъ начинъ да устугури своя трудъ и да го запази отъ ржцѣтѣ на лихваря, държавата и всеразлични други грабители.

На всички тѣзи противоположни интереси ръководителитѣ на Зем. Съюзъ не обърчатъ никакво внимание, за тѣхъ тѣ не съществува, а особено отъ какъ съюза се обърнатъ на партия, тѣ още повече незначитатъ това противорѣчие. За тѣхъ е главно едно да иматъ партизани, да иматъ селски дружби, та и отъ каквито хора да се състоятъ. За никого не е тайна, че главатаритѣ на тѣзи дружби не сж никои други, освѣнъ бивши върли партизани, бивши селски кметове, писари, които сж намѣрили само новъ способъ за лѣжение и мамение селското население, лихвари и всеразлични селски думбазя, които подъ видъ

на «братя земледельци» искат да прокарат своя личен интерес. И тѣзи бивши партизани сега искат да създадат селска партия и се ползватъ съ една колко отвратителна, толкова и вредна агитация. Тѣ навредъ казватъ: ний сме селяни, хора земледѣлци, ний искаме да си изберемъ наши хора, гражданитѣ сж противъ насъ и ний трѣбва да бждемъ противъ тѣхъ. Колкото и да сж виновни за тази агитация нашитѣ богатшки партии, обаче не можемъ да не осждимъ този видъ агитация въ лицето на Зем. Съюзъ.

Ако надникнемъ въ който градъ искате или въ което село обичате, навредъ ще видитѣ едно и сжщо нѣщо: отъ една страна богатитѣ, фабрикантитѣ, търговцитѣ, лихваритѣ, чиновницитѣ, отъ друго бѣднитѣ, работницитѣ и дребнитѣ занаятчии. Не е ли сжщото въ село? И тамъ не сж ли отъ една страна лихваритѣ, тлѣститѣ кръчмари и богатитѣ, а отъ друго — бѣднитѣ селяни, които работятъ за първитѣ, като работници, слуги или самостоятелни. Тѣй щото, ние виждаме сжщото раздѣление на богати и бѣдни както по-градоветѣ, тѣй и по селата.

При това, интересътъ на бѣднитѣ, както по-градоветѣ тѣй и по селата е единъ и сжщъ: запазване своя трудъ, усигуряване своята работа.

Ето защо тѣзи земледѣлци, които живѣятъ само отъ своя трудъ, трѣбва да се хванатъ рѣжа за рѣжа съ градския работникъ и да поведатъ отчаяна борба съ всички тѣзи, които експлоатиратъ тѣхния трудъ и се разполагатъ по-своему съ държавата.

• Константиновъ.

Селски грабежи

Осемъ обвинения.

(Писма отъ с. Опанецъ (Плѣвенска Околия).

Въ с. Опанецъ отъ дълго врѣме се подвизаватъ разни грабители изъ Общинското Управление, които прѣзъ врѣме на краткото си кметуване успѣха да станатъ богати на смѣтка на общинскитѣ имоти. Нито съ училищнитѣ имоти, нито съ общинската пара, нито съ другитѣ интереси на опанецкитѣ селени сж се церемонили нѣколкото кметове, които сж продължавали и продължаватъ, може би и сега, своитѣ пристѣпни дѣйствиия при мълчаливото отнасяние на административнитѣ власти въ Плѣвень.

Обвинявамъ опанецкитѣ кметове и други нѣкои лица въ слѣдующитѣ прѣстѣпления, които мога да докажа когато и прѣдъ когото обичатъ.

1. Въ кметуването на Кунчо Илиевъ ж. отъ с. Опанецъ (1894 г.) при измѣрване земитѣ въ опанския районъ, общинския съвѣтъ, кмета и десѣтъния чиновникъ рѣшили да запишатъ едно намѣрено про-анство отъ 150 декара въ емляния регистъръ на училищната партия, отъ което да се ползува училището. Слѣдъ заминаване на чиновника, училищнитѣ настоятели, съвѣтницитѣ и нѣкои тѣхни роднини си подѣлили това пространство, което обработватъ като свое и до сега безъ да плащатъ на държавата данъкъ и безъ да даватъ на училището понѣ стотинка при-ходъ. Прѣзъ 1900 год. десѣтъния чиновникъ състави и изпрати въ общинското управление списъкъ на забравенитѣ училищни ниви, обаче кмета В. Ангеловъ намѣри за добръ да укриве списъка и да избави по-

гози начинъ отъ трудно положение своитѣ роднини — пълнитѣ за сега владѣтели на заграбнитѣ по хайдушки начинъ училищни имоти. Съ отношение № 21 отъ 26/II 901 год. главния учител на с. Опанецъ е искалъ прѣписъ отъ горния списъкъ, обаче общинския кметъ Велико Ангеловъ, като заинтересуванъ въ тази кражба отказалъ да е имало подобенъ списъкъ.

2. Училището прѣзъ 1894 год. е имало налична сума 320 лева. Общинския кметъ Кунчо Илиевъ раздалъ сумата срѣщу записи по 80 лева на слѣдующитѣ четири лица: Димитър Цѣновъ, Василонъ Ангеловъ, Петраки Мжновъ и Цвѣтанъ Христовъ. Сегашия кметъ Велико Ангеловъ не претендира за горната сума, тѣй като всичкитѣ лица, които сж я подѣлили, сж общински съвѣтници. Записитѣ се намиратъ на съхранение у жителя отъ с. Опанецъ Димитър Гачовъ.

3. Споредъ съставения отъ инженера училищ-центъ планъ училището е прѣтѣжавало дворно пространство отъ 3½ декара, а сега прѣтѣжава само 1½ декара. Останалитѣ два декара сж заграбени отъ училищнитѣ съвѣди — роднини на кмета В. Ангеловъ.

4. Свещеника Антонъ Карапировъ е злоупотрѣбилъ сумата 60 л. 90 ст., която му била прѣдадена на съхранение отъ черковното настоятелство; злоупотрѣбилъ е и други 20 лева, прѣдначинени за направа на единъ шкафъ. Когато настоятелството е по-искало всичката сума 80 л. 90 ст. свещеника отговорилъ, че нѣма да я даде, защото щѣлъ да си прави черковни одежди (забѣлежете, че селото Опанецъ нѣма църква).

5. Кметовѣтѣ сж събирали отъ населението суми по списъци, неутвърдени отъ Окржжното Управление. Нѣкои отъ тия суми не сж били записани на приходъ, а оправдателнитѣ документи за извѣстни разходи сж биле завеждани на разходъ. Всѣки може да си прѣдстави какви злоупотрѣбления могатъ да станатъ при такава практика. Така напр., общинския кметъ Ангелъ Страчевъ е оправдалъ по този начинъ за смѣтка на учителскитѣ заплати прѣзъ 1899/900 г. сумата 230 лева.

6. Отъ едно прѣдставление, дадено за въ полза на бѣднитѣ ученици прѣзъ 1900 год., се получило приходъ 34 л. 60 ст. при расходъ 16 л. 30 ст., така щото останало наличностъ 18 л. 30 ст. Касиера билъ общ. кметъ В. Ангеловъ. Сумата 34 л. 60 ст. не е заведена на приходъ, сумата 16 л. 30 ст. не е заведена на расходъ; тѣй че 18 л. 30 ст. оставатъ злоупотрѣбени отъ кмета.

7. Сегашия общински кметъ В. Ангеловъ отворилъ въ присѣствіето на горския стражаръ В. С. Гачевъ и помощника писаръ Пв. Р. Андѣевъ официално писмо № 4028, адресирано отъ Учил. Инспекция до главния учителъ. Писмото челъ и послѣ го скрилъ. За това прѣстѣпление никакво наказание не му е наложено.

8. Кмета Ангеловъ е издалъ удостоверения за бѣдностъ № 777 и № 778 на синоветѣ на земледѣлцитѣ: Бето Пачевъ и Пано Бевеновъ. Въ емляния регистъръ на първия е записанъ имотъ за 3500 лева, на втория за 4500 лева. Съ тия удостоверения синоветѣ на рѣченитѣ земледѣлци сж се лѣкували въ Плѣвенската Държ. болница безплатно.

с. Опанецъ, 10 Януарий 1902 год.

Н. И.

Помолени сме отъ Тутраканското Жен. Д-во «Българка» да съобщимъ слѣдното:

«Тутраканското Женско Дружество «Българка» изказва благодарностъ:

1-во На Русенската Постоянна Комисия за подаренитѣ отъ нея 500 л., чрѣзъ дружеството — за бѣднитѣ ученици;

2-ро На Г. Г. Пенчо Кескиневъ и Х. Кара Юсепъ Хасановъ за паритѣ (100 л.), които подаряватъ на дружеството;

3. На тутраканскитѣ гражданки и граждани за подаренитѣ прѣдмети и пари на лотарията, която дружеството разигра на 26/XII 901 год.

Отъ дружеството.

като разруши и изгони изъ себе си всички остатѣци на домашната религия, която тя ненавиждаше.

Монархията, като не можеше да ѝ отжести направо, се устрѣми къмъ нейния слѣпъ братъ, единствения, който ѝ оставяше, и го хвърляше често въ италиянскитѣ тъмници: тя остана сама между двѣтѣ тъмници, които криеха нейнитѣ любими братя.

Знайки я социалистка, атеистка, революционерка, креатуритѣ на монархията, ежеминутно нахлуваха въ домътъ ѝ, диреха по всички къшета, разтурваха и трошеха всичко дано намѣратъ подозрителни писма.

Но тая силна жена, научена отъ братята си, знаеше, че тя не трѣбва нищо да пастрѣ, тя всичко унищожаваше, и дивитѣ служители на деспотизма, не можеха нищо да откриятъ.

За да ѝ сплещатъ и сломатъ, тия гнусни прѣслѣдвания, които се редѣха едно слѣдъ друго въ продължение на четиристѣ години, биваха правени ноцъ.

Болна или здрава, принуждаваха я да става отъ леглото: разпаряха дюпези и възглавници, трошеха мебели за да търсатъ писма отъ нейния изгнаникъ братъ. Това само усиливаше нейната умраза къмъ монархията, поповетѣ и властосилнитѣ, а отъ друга страна уголѣмяваше привязаностъта ѝ къмъ общественото дѣло.

Тоя домъ, едно врѣме пълненъ съ многочлено семейство, бѣше запустѣлъ благодарение на смъртта ѝ на прѣслѣдванията. Тя, останала сама, посрѣщаше гордо глухата и жестока вражда на монархоугодницитѣ, които никога нищо не сж уважавали: нито до-

до редакцията на Земледѣлческа Защита въ г. Плѣвень.

Тия Редакторе,

Прочетохъ въ брой 15 отъ Вашия вѣстникъ едно антрефиле, което се отнася до у-ля Стояновъ и до събранието въ Долни Джбникъ, вечерта 29/XII 901 г.

Считамъ за своя длѣжностъ да Ви избавя отъ заблуждение, въ което сте попаднали вслѣдствие недобростѣйността на Вашия дописникъ или съобщителъ.

Събранието е свикано отъ мене, а не отъ у-ля Стояновъ и на това събрание азъ съмъ говорилъ открито като социалистъ; и слѣдъ като се явиха двама опоненти, членове на Земедѣлческия Съюзъ, обърнатъ наскоро въ Партия, темата премина на тази послѣдната.

Въ нѣколкото критически думи, които казахъ за този Земедѣлчески Съюзъ или Партия, влезе и името на Г-нъ Узуновъ отъ Староселци; но никакъ не съмъ нападалъ личността Узуновъ, а само обърнахъ внимание на факта, че въ Земедѣлческия Съюзъ влизатъ всеразлични селски лихвари, търговци, тлѣсти кръчмари и градски честолюбци, бивши партизани.

При това, посочихъ на факта, че прѣди единъ день бѣхъ въ Староселци и тамъ всички се оплакватъ отъ дѣлата на поменатия Узуновъ, даже вечерта самия кметъ, бирника и още други лица ме съвѣт-ваха да не ходя на събрание, защото той може би да направи скандалъ и най-сетнѣ расправиха ми за купуването на нѣкакви си дуби по комшийски начинъ и че Окол. Началникъ му е запретилъ да бжде писаръ въ Плѣвенска Околия.

На въпросното събрание въ Долни Джбникъ азъ само казахъ какво говори народа за единъ прѣдсѣдателъ или замѣстникъ на Плѣв. Окол. Дружба.

Относително у-ля Стояновъ, казвамъ Ви, че той нищо не е говорилъ за г-нъ Узуновъ и Вашия дописникъ, по зла воля, Ви е вкаралъ въ клеветата и заблуждение.

гр. Плѣвень,
10/I 902 год.

Съ почитание:
Юр. Юрдановъ.

ХРОНИКА.

Твърдѣ добри отзиви получихме за Троянския околийски лѣкаръ г-нъ Д-ръ Гунчевъ. Особено заслужава да се отбѣлжатъ ревизиитѣ, които г-нъ Д-ръ Гунчевъ съ голѣмо старание прави на селскитѣ училища. Освѣнъ поголовното прѣглеждане надъ всички ученици въ всичкитѣ училища, освѣнъ помощитѣ и наставленията, които дава всѣкому, той прави прѣгледъ на покжцината на пособията и на всичко, което се намира въ училището като излага резултатитѣ на своитѣ ревизии въ особени протоколи, изпращани въ инспекцията и околийското управление за свѣдѣние, а до общинскитѣ управления за изпълнение. Съ тия протоколи кметовѣтѣ, освѣнъ по чистотата на училищнитѣ здания, се задѣлжаватъ непрѣменно въ извѣстенъ срокъ да набавятъ по нѣколко нови хигиенически чина, да боядисватъ чернитѣ дѣски, да залѣпватъ и поставятъ въ рамки училищнитѣ карти и т. н.

Това строго отнасяне къмъ нехайнитѣ селски кметове би трѣбало да се усвои отъ всички длѣжностни лица, защото само въ такъвъ случай ний бихме могли да очакваме подобрѣние въ вътрѣшната уредба на нашитѣ училища.

бродѣтелъта, нито честността, нито скръбъта, нито болѣстъта, нито смъртъта.

Но тая корава жена не отстѣпи прѣдъ нищо, не падна прѣдъ никого. Нито бѣсното гонение противъ нейни най-близки, което падаше върху самата нея, нито мзерията, нито самотията, нито даже смъртъта, не можа да истръгнатъ ни едно охъ, ни една съла отъ нейната стоическа душа.

Но все пакъ тя заплака веднѣжъ — но то бѣ отъ радостъ. То бѣше въ денътъ, когато тя пригърна своя братъ, слѣдъ трийсетъ годишна раздѣла, която той прѣкара въ битки, тъмници и изгнание. Тѣ се бѣха оставили дѣца, събраха се старци.

Кога бѣ млада — дори и до послѣднитѣ си дни —нейната мечта бѣ да се бори и да свърши да ра-мѣнитѣ на своитѣ братя, за тържеството на общественото дѣло. Но братята не можаха да иматъ тая утѣха да я видатъ знаменоска въ послѣдната борба, която се готви всжду.

На 12 декемврий, тая фатална година, тази крѣпка жена умрѣ.

Поповѣтѣ не посмѣха и да се доближатъ до нея: едно оскѣрбление по-малко.

Тя умрѣ весела и спокойна на смъртния одѣръ... защото нейния слѣпъ братъ я гледаше денонощно.

Социалиститѣ отъ нейния градъ, които ѝ боготворѣха, ще ѝ погребятъ по начинъ достоенъ за нейнитѣ добродѣтели, сила, куражъ, социалистическа вѣра, които тя запази до послѣдния часъ.

Тя се казваше Амалия Чиприани.

Моята сестра. —

Прѣвелъ: de Lière.

Една жена.

(пише Амилкаръ Чиприани).

Природата бѣше щедра къмъ нея съ своитѣ дарове: хубостъ, доброта, сила, воля, енергия, — всички тия добродѣтели тя ги прѣтѣжаваше въ изобилие.

Тя би могла да бжде щастлива; тя бѣ нещастна — по прѣданостъ, защото тя бѣ прѣгърнала дѣлото, което плаши слабодушнитѣ и управницитѣ.

Когато живота взе да ѝ се усихва, войната за италиянската независимостъ избухна. Трима отъ нейнитѣ братя вдигнаха оружје за да освободатъ заробеното отечество. Тя, която бѣ вече искана за женитба, отказа. «Азъ не мога да мисла за това, казва-ше тя, когато моитѣ братя рискуватъ живота си въ боятъ». И храбрата остана въ бащениа домъ да гледа майка си, баща си, и четвъртия си братъ — слѣпъ.

Тя прѣдпочете моминството прѣдъ богатия бракъ, бѣдността прѣдъ роскоша, самотността прѣдъ шумътъ на обществото, страданията прѣдъ многобройнитѣ и често фалшиви радости на живота.

Тя работи прѣзъ цѣлия си животъ, помага на семейството, и никога не забравяше своя братъ затворникъ, и послѣ изгнаникъ, испрати останкитѣ на баща си и майкаси, и стана Антигона на своя слѣпъ братъ, когото тя гледаше като сжща майка прѣзъ цѣлия си животъ.

Обичаща къмъ братята, тѣхнитѣ писма, тѣхния пропестъ, и безбройнитѣ невреди въ живота имъ станаха единичното нѣщо за нея; тя пригърна съ ентусиазмъ тѣхнитѣ принципи. Тя стана социалистка, слѣдъ

Един виден троянски гражданин е съобщил на училищния инспектор още на 10 Ноември и то въ присъствие на няколко учители, че селския учител Банчо Дрънски е прѣмѣстенъ въ града, защото е остѣпилъ 175 лева отъ своята заплата на троянския градски кметъ. Въпреки това категорическо обвинение инспекцията си прави оглушки по тая възмутителна афера и до сега не е взела никакви мѣрки по нѣмъ за едно повърхностно разследване на работата. Ами гдѣ останалъ закона и какво гласи окръжното № 7153 отъ 24/V 96 год?

Прѣди нѣколко дена учителитѣ и учителитѣ при Свищ. осн. у-ща сж дали семейно забавителна вечеринка и прихода отъ нея е постѣпилъ въ касата на Дружеството за помагане на бѣднитѣ ученици. Тѣй щото за коледата около 100-тина дѣца сж били обути и облечени.

Успѣхътъ на вечеринката повечето се дължи на членоветѣ на Окол. Учил. Др-во и благодарение на тѣхната енергия «Д-во за помагане на бѣднитѣ ученици» е могло да излезе отъ своята двѣгодишна летаргия.

Намъ се вижда много страненъ фактъ, който ни съобщаватъ, че отъ 21 гр. уч-ки и у-ли, само 7 сж членове на Окол. Учил. Д-во.

Здружването и само то, ще ни отърве отъ различнитѣ честолубци и ще ни тика къмъ по-широка и ползотворна работа.

Сжщо ученицитѣ при Търг. У-ще въ Свищовъ сж дали вечеринка за въ полза на своитѣ бѣдни другари.

На 5 Януарий т. г. по инициативата на учителя Ст. Василевъ въ с. Батишница (Бѣленско) и съ помощта на още нѣколко учители е дадено въ селото Литературно-Музикална вечеринка за въ полза на селското читалище «Селска борба».

Ний поздравяваме отъ душа и сърдце тѣзи скромни обществени дѣйци.

Учимъ се, че Г. Г. Министритѣ скоро ще да трѣгнатъ по агитационни обиколки.

Учимъ се сжщо, че утрѣ нѣкои отъ прогресивнитѣ министри щѣли да посѣтятъ и нашия градъ.

Нали ужъ министритѣ по агитация нещѣха да ходятъ и дѣдо Цанковъ казваше, че когато нѣкой министъръ захване да агитира, то населението да го не върва? Но врѣмената се измѣниха. При това трѣбва да има голѣмъ зоръ за спечелване изборитѣ.

Въ с. Типченица (Вратчанско) е отворено недѣлно училище отъ мѣстната учителка. Посѣщава се отъ 25 ученички на възраст 15—30 години. Прѣподава се четене, писане, домашна хигиена и други стопански знания. Както ни извѣстятъ, прѣподаванията се посрѣщатъ много съчувствено отъ ученичкитѣ и училището би имало още по-голѣмъ успѣхъ, ако нѣкои мѣстни прѣчки не бъркаха на това крайно симпатично прѣдприятие.

Отъ Трънъ ни съобщаватъ, че учителя Саздо Василевъ ималъ обичай да разпуска отъ прѣподаване по-силнитѣ ученици, като се задоволявалъ да работи само съ слабитѣ. Това разбира се, може да бѣде сгодно за помѣнатия учителъ, обаче то е цѣло нарушение на училищния законъ и длъжностъ на инспекцията е да внуши на тоя сгогорода възпитателъ по-голѣмо уважение къмъ законитѣ на своето ведомство.

Извѣстятъ ни сжщо отъ тамъ, че нѣкои учители раздавали обща, прѣдначинена за бѣдни ученици, на богатешки дѣца. Тѣй е станало съ дѣцата на бившия окол. началникъ Григоровъ, когато дѣцата на една бѣдна вдовица сж останали безъ всякаква помощъ. Ний крайно съжаляваме, че има учители, които вмѣкватъ своитѣ партизански дертове и подмилквания, въ едно дѣло, което би трѣбало да стои по-високо отъ всякакви лични симпатии и смѣтки.

Плѣв. Окол. Учил. Д-во е взело рѣшение да издаде нѣколко брошурки по училищни въпроси, изложени на популяренъ езикъ. Отъ тия брошурки ще бѣдатъ прѣснати около 4000 екземпляра въ Плѣвенска околия. Нашитѣ настрѣчения къмъ тази до висша степенъ полезна инициатива.

Доносъ или шпионство. Въ «Земледѣлчес-

ка Защита» срѣщаме едно антрефиле, въ което се казва, че у-ля Стояновъ — социалистъ, въ едно събрание е нападалъ личността на г. Узуновъ. Читателитѣ отъ публикуваното погорѣ писмо ще видятъ, че твърденията на «Зем. Защита» сж лишени отъ всяка истина. Ний питаемъ «Зем. Защита» съ това ли отплаща на учителитѣ, които най-много сж работили за Земледѣлческия Сюзъ?

А относително, важатъ ли за социалистичѣ личноститѣ, ще помолимъ «Зем. Защита» да попита своитѣ сътрудници-социалисти и тѣ ще разяснатъ много хубаво тази работа.

Вижда се, че правителството на Цанковиститѣ ще благоволитъ да баправи свободни избори, тѣй като още отъ сега е захванало да прѣмѣства и уволнява Окр. Управители и Ок. началници, а отъ друга страна, да арестува агитаторитѣ.

Пишатъ ни отъ с. Беглежъ (Плѣв. околия), че тамошния попъ Иванъ П. Боевъ вършилъ много непристойни работи. Тѣй напр.

1). Още отъ 1890 г. взема отъ всѣки християнинъ по една кофа жито подъ прѣдлогъ, че билъ бѣденъ и то безъ да има съ нѣкого нѣкакво условие или задължение за тази храна. Който по-съзнателенъ човѣкъ не му внесе тази храна, то той не му извършвалъ никакъвъ обрядъ;

2). Миналата година е бѣло уговорено съ Църк. Настоятелство, че кожитѣ, получени отъ курбанитѣ, ще се продаватъ за въ полза на Черковата, а пона ги продаватъ безъ знанието на Църк. Настоятелство за своя смѣтка;

3) Най-голѣмата му дѣятелностъ е била противъ социалистичѣ. Тѣй напримѣръ онзи денъ, като видѣлъ «Чер. Народ. Календаръ» у нѣкои селяни, той тѣй много се развикалъ и разсудвалъ, щото оплашенитѣ селяни по-неволя изгорили поменатия календаръ.

Обръщаме внимание на началството му и съвѣтаваме селянитѣ да слѣдатъ всѣка негова стѣпка и ни я съобщаватъ.

Кради — лъжи — кради — Този е билъ ржководящия принципъ на нашитѣ партии, той е билъ сжщо морала на тѣхнитѣ партизани.

Слѣдъ аферата на Радославовото правителство, сега иде една друга, още по чудовищна и гнусна — крадени и фалшифицирани гербови марки. Главатара на тази шайка е билъ Дико Йовевъ, душата на реформаторитѣ и върния другаръ на княжеския приятелъ Р. Петровъ. Той, хванатъ въ прѣстѣплението, саминъ си е прочелъ присѣдата — намѣренъ е отровенъ въ участъка. Покрай него сж арестувани още много други, но лошитѣ язици казватъ, че въ тази работа имали прѣстѣ и нѣкои високопоставени лица. Колко ще бѣде нищожна тази афера, ако се направи една анкета, отъ освобождението до сега, на всички Кметства, Пос. Комисии, Министерства и пр.

Но кой ще я направи, когато самитѣ хайдути сж най-идеалнитѣ партизани и власти на клѣта България?

О В Я В Л Е Н И Е

Плѣв. Окол. Учил. Др-во «Бр. Миладинови» кани всички, които иматъ да му дължатъ за сборника на Ив. Мошевъ, да си расчитятъ смѣткитѣ въ срокъ най-късно до единъ мѣсець. Слѣдъ изминаване на тоя срокъ паритѣ ще бѣдатъ събрани по сѣдебенъ редъ.

Отъ Настоятелството.

ПОДВИЖНА АГЕНТСКА КАНТОРА

„НАУКА“

на Радущъ Калдърѣмовъ — Шуменъ.

Подвижната агентска кантора „наука“ съ постоянно местожителство Шуменъ. Извѣстятъ че като специаленъ агентъ на спис.: Праводѣло, Мисалъ, Общо-дѣло, Сеячъ, Природа, Женски-гласъ и др. Сжщо абонира и на всички Балгарски списания и на по рационални весници съ много износни условия, като освобождава масса трудъ и разноски при абонирането имъ, правя значителенъ остѣпъ.

Обращамъ вниманието на всички училищни, градски и дружествени библиотеки и ча-

стно, който се интересува отъ нашата литература, че при колективно абониране правя слѣдующата остѣпка: отъ 20—50% отъ 50—100 7 % отъ 100 л. нагоре особено споразумение.

Сжщо доставямъ книги за училищни, градски и дружествени библиотеки, а по случай даване прѣдставление прѣзъ зимния сезонъ доставямъ разни театрални и музикални пиеси.

Всички други разноски са за смѣтка на кантората, а срѣщу получената сума издавамъ квитанции, допуска се и срочно исплащане, половинъ абонаментъ при абонирването и при началито на второто полугодие.

Желающитѣ да работятъ съ насъ нека се отнесатъ до кантората ми въ Шуменъ, което въ най-скоро врѣме ще имъ се удовлетвори порѣжкитѣ.

Отъ кантората.

Открита е подписка

за

VI-а година на списанието

„НОВО ВРЕМЕ“

мѣсеченъ прегледъ на умствения и общественъ животъ
Излиза всѣки мѣсець отъ 5 до 8 печатни коли.

цѣна:

За година 10 лева
» половинъ година . . . 5 лева
» странство 12 лева
» студенти и ученици 8 лева

Записването на абонати става направо въ редакцията въ предплатата и въ пощенскитѣ станции въ Княжеството.

Прѣзъ VI-а година сп. «Ново Време» ще даде на читателитѣ си между другия наученъ материалъ и по една кола въ всѣки номеръ отъ хубавото съчинение на Полъ Луи: История на французския социализмъ (отъ Бабефа до 1899 год.

Отъ Редакцията.

Обявления отъ Сжд. Пристава.

№ 12470

Извѣстятъ, че 31 дець отъ децьтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ В. «Нова Струя» ще се продаватъ на публиченъ трѣгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующитѣ недвижими имоти, находящи се въ Торненското землище, а именно:

1) Нива «Жълковъ Геранъ» 7 декара 2 $\frac{1}{2}$ ара оцѣн. за 36 лева.
2) Нива «Бейското» 5 декара — 25 лева;
3) Нива «Бейското» 3 декара — 15 лева;
4) Нива «Джбнишкото» 10 дек. 2 $\frac{1}{2}$ ара — 50 лева.

5) Нива «Бейското» 4 дек. 7 $\frac{1}{2}$ ара — 25 лева;
6) Ливада «Селището» 6 дек. 2 $\frac{1}{2}$ ара — 32 л.

Горнитѣ имоти пронадлѣжжтъ на покойния Гершо Цановъ отъ с. Търнене, не сж заложени, продаватъ се по висканieto на Пжпо Игнатовъ отъ с. Село за 25 л. 50 ст. лихвитѣ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 2072 на I Плѣвенскій Мировий Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка.

Разглѣждане книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ въ канцеларията ми. гр. Плѣвентъ, 28 Декември 1901 год.

Дѣло № 516/901 год.

2—2

Сѣдебенъ Приставъ: Пв. Цокровъ.

№ 4057

Извѣстятъ, че 31 дець отъ децьтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ м. «вѣстникъ» ще се продава на втори публиченъ трѣгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующий недвижими имоти, а именно:

1) Една кжца въ гр. Плѣвентъ подъ № 3849 съ дворно мѣсто 432 кв. метра отъ простъ материалъ и покрита съ боклукъ състояща отъ 2 стаи, едно ханшево и едно зимниче;
2) Лозе Плѣвенското землище мѣстн. «Кашинскитѣ» отъ 2 дек. и 7 ара.

Горнитѣ имоти принадлежжтъ на Кочъ Османъ отъ гр. Плѣвентъ не сж заложени продаватъ се по висканieto на Хаббе Чобанъ Юмеровъ и Джум. Чобанъ Юсуфова отъ Плѣветъ зв 240 л. лихвитѣ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 2513 на I Плѣвенскій Мировий Сждия.

Наддаването ще почне отъ цѣната която даде първи купувачъ

Разглѣждането книгата и наддаването може да става всѣки присѣственъ денъ въ канцеларията ми.

гр. Плѣвентъ, 15/V 1901 год.

Дѣло № 666/900 год.

1—2

Сѣдебенъ Приставъ: Минчевъ

Отговорникъ: Т. С. Кузмановъ.